

РЕШЕНИЕ

№ 954

гр. София, 13.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **8085** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мария Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН вр. с чл.208 и сл. от АПК.

С решение от 13.07.2012 г. по НАХД № 21905 / 2011 г., Софийски районен съд, НО, 96-ти състав, е отменил наказателно постановление (НП) № 470 / 25.10.2011 г., издадено от директора на офис „Н.“ при ТД на НАП - С., с което на Г. П. А., за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-8 на МФ от 29. 12. 2005 г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, е наложена глоба в размер на 50.00 лева, на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от ТД на НАП - С., с която се иска отмяна на решението на СРС като незаконосъобразно и постановяването на друго, с което да се остави в сила обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по касационната жалба- редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е и основателна.

За да отмени обжалваното наказателно постановление, въззивната инстанция е приела, че административнонаказващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, а именно да издаде НП след като провери дали не са налице основанията за прилагане на чл. 28 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав намира, че фактическата обстановка правилно е установена от въззивния съд. Не се спори между страните, че ответникът в производството пред настоящата инстанция има качеството на самоосигуряващо се лице по смисъла на чл. 5, ал. 2 от КСО, съгласно който самоосигуряващо се е физическо лице, което е длъжно да внася осигурителни вноски за своя сметка. В качеството си на самоосигуряващо се лице Г. П. А. има задължението по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, а именно периодично да представя в Националната агенция за приходите данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавно обществено осигуряване, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите”, дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ. Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по чл. 4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувано с управителя на Националния осигурителен институт, като данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите. Посочената наредба е именно Наредба № Н-8 от 29 декември 2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица. Съгласно чл. 3, ал. 1 от наредбата срокът за изпълнение на задължението за подаване на информацията по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО във формата на декларация обр. № 1 е различен, като се определя от вида на задълженото и осигуреното лице. Съгласно чл. 3, ал. 1 т. 2 от наредбата самоосигуряващото се лице следва да подаде посочената декларация не по-късно от 10 дни след внасянето на дължимите авансово осигурителни вноски за съответния месец. От събраните по делото доказателства се установява, обстоятелството, че същият е внесъл осигурителните си вноски за м. април 2011 г. на 10.08.2011 г., като съобразно чл. 3, ал. 1, т. 2 от наредбата е следвало да подаде декларацията обр. 1 на 20.08.2011 г. По делото се установява по несъмнен начин, че същият не е подал декларацията в посочения срок, а на 28.09.2011 г., т.е. същият е изпълнил задължението си със закъснение от 1 месец и 8 дни.

На 28.09.2011 г. е съставен АУАН № 470, връчен на същата дата на нарушителя срещу подпис, в който нарушението е квалифицирано като такова по чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-8 на МФ от 29.12.2005 г., във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 470 / 25.10.2011 г., от директора офис „Н.” при ТД на НАП - С..

При тази фактическа обстановка, настоящият състав счита, че районния съд е формирал неправилни правни изводи, относно прилагането на чл. 28 от ЗАНН. След като е установил, че безспорно е налице нарушение на посочените норми, доколкото въпросната декларация образец № 1 е подадена със закъснение, съдът

незаконосъобразно е приел, че по отношение на нарушението извършено от Г. П. А. е следвало да се приложи чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК/.

В случая обаче, хипотезата на чл. 28 ЗАНН не е налице. Осъществено е чрез неподаване в установения срок на Декларация образец № 1 за периода: 01.04.2009 г.-30.04.2009 г. - чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г на МФ. Макар нарушението да е формално, продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение.

В случая забавата е голяма - 1 месец и 8 дни и липсват други установени по делото факти, които да сочат на смекчаващи отговорността обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. За постигане на целите на административното наказание, определени в чл. 12 от ЗАНН - да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите граждани, административно-наказващият орган е преценил, че може да бъде постигнато чрез налагане на минималната административна санкция- глоба в размер на 50.00 лева в границите на размера, предвиден за този вид нарушение съгласно чл. 355, ал.1 от КСО.

По изложените съображения за основателност на касационната жалба и след извършена проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение, е валидно и допустимо, но е незаконосъобразно, поради неправилно прилагане на ЗАНН, спрямо установените факти. Горното налага отмяната му и постановяване на ново решение, по съществото на правния спор, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град – XIII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 13.07.2012 г. по НАХД № 21 905 / 2011 г., Софийски районен съд, НО, 96-ти състав и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 470 / 25. 10. 2011 г., издадено от директора на ОФИС „Н.“ при ТД на НАП - С., с което на Г. П. А., ЕГН [ЕГН] за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н-8 на МФ от 29. 12. 2005 г. във връзка с чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50.00 лева, на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :